

Meie perekonna kiire koolihommik

KRISTIINA SUITS

13-aastane, Kirblast

Küll oleks võõral lõbus piiluda, kuidas meie pere kaheksa last hommi-kuti kooli hakkavad minema.

Äratus on natuke enne kella seitset. Kella koleda ja valju plekise tärina peale ehmatab üles ka kõige suurem unimüts. Aga siiski – üks pisike on veel tekkide alla peitunud. See on meie kõige pisem koolijüts – seitsmeaastane Kristjan. Tema ei taha teada ei ülestõusmisest ega kooliminekest.

Õhtul sai küll öeldud, et tited mingu kell üheksa magama. Aga ei, siis on kõik ju suured! Ega midagi – hirmsa kisa saatel kangutame ka kõige kangema voodist üles. Ükskord proovisime ka vett voodisse kallata, nagu olime raamatust lugenud, aga selle eest saime kõik ema käest hea koslepi.

Kes ees, see mees! Algab võidujooks WC-sse ja vannituppa. Toimub väike madin. Ilma selleta lihtsalt ei saa!

Vesi pritsib, seda satub ikka põrandale ka, kaks kraani pahisevad ja korisevad, nagu võetaks neist nüüd viimane välja. Seep libiseb pesumasina taha, kostab vanema õe valju riidlemist.

Ei ole enam kellelgi aega tulesid kustutada, ukSED jäävad ka pärani lahti. Ruttu riidesse, aidata tuleb ka 1. ja 2. klassi juntsudel riideid valida. Nendel aga on ka juba oma erisoovid. Suu kinni ja müts silmini pähe. Mis suvi – sügis on ju käes!

Kui kaua pirised – paned veel kasuka selga, vaat nii! Üks nutujorin kostab nurgast, las joriseb, juba ema kamandab sööma.

Koolikotid koridorilauale, jalanõud jalga. Teise klassi Ivo on oma

perekiri

Eesti Päevaleht kutsub peresid kirjutama oma elu meeldejäätavatest sündmustest, rõõmudest ja muredest. Kirjale võib lisada ka perepil-di või muu teemakohase foto. Pärinad tööd avaldame. Preemiaks 300 krooni.

botastel paelad nii jubedasse sõlme jõudnud ajada, et neid ei saa enam keegi vist lahti. “Miks sa eile õhtul neid ei näidanud!” kostab õe kuri manitsus. Kahvli abil saab isa sõlme siiski lahti.

“Ema, mul on vaja töövihiku raha!”

“Ema, meil on reedel klassiõhtu. Osta maiustusi!”

“Ema, mul läks joonlaud otsast katki, õpetaja käskis kohe uue tuua. Ma ei saa mõõta!”

“Ema, tänaseks on vaja kunstiõpetusse kaks õhupalli kaasa võtta!”

Hommiikul kell pool kaheksa ema küll kõiki hädalisi aidata ei oska.

Pisike Kristjan on jälle oma suu saia nii täis toppinud, et piima sinna otsa küll enam ei mahu. See voolab suunurkadest alla jopele, kuhu jäävad suured koledad plekid. Lyl on juuksekuum kadunud, minul kampsun – ometi oli see veel õhtul toolil.

Äkki avastab keegi, et buss on kohe tulekul. Ruttu kotid selga ja harenereas jooksuga bussipeatusesse, kõige kannul koer ja kass. Peegli-lauale aga jäävad maha kilekott dressidega, liimipintsel, kilepõll ja veetopsik. Ema ruttab nüüd omakorda meile järele, pragades, et meil on juuksed saepuru täis.

Aga meie oleme ikka rõõmsad ja reipad, sest ees ootab uus ja tore koolipäev ja palju toredaid üritusi.